

льий свѣтъ имали нѣкой какъ въ да бы былъ по
 щастливъ отъ него? Такъ въи вопросъ былъ достойнъ на безсм-
 на гордость на Лидійскій Господарь: нѣма нищо
 по таготно и по уморно, като да савшашъ, ко-
 гато се хвалалъ за богатството-си за достоин-
 ството си, и въ обще за личность-та си. Тъи
 е бѣлегъ на ограниченъ умъ, и бѣлегъ на са-
 молюбие-то, когото подканно скриватъ, ако чи
 нещитъ да се видѣтъ смѣшны. Тъи н Солонъ
 можалъ само това да забѣлежи на Креза, но
 той се удоволилъ, да мѣс раскаже слѣдвущи-тъ
 исторіи.

„На скоро въ моето отечество живѣаше
 челакъ, на когото благополучіе-то е достойно за
 завиданье. Той былъ простъ Ионнейскій граж-
 данинъ, и се наричалъ Теллъ. Той въ младос-
 тьта си страввалъ добрини на ком шій-тѣ си
 помагалъ на сиромасы-тѣ, утѣшавалъ нещастны
 тѣ и подавалъ добры примѣры и мѣдры съ-
 вѣты на подобны-тѣ немъ.“

„Годины-тѣ на зрѣльи мѣс възржстъ пре-
 минжали въ щастлива посредственностъ: той съ